

ZSIRAI LÁSZLÓ

Üzenet

Bágyadt, júliusi délután terpeszkedik a tóparti strandon. A Nap alkonyi búcsúja előtt még aranyos derűt szór az ég a pázsiton heverő emberekre. Figyelmük őrzi-vigyazza a kifeszített, türkiz tófelszínt és a túlpart zsongó zöld hegyoldalait. Gézaváry mindig ide menekül, amikor nyugalomra vágyik, amikor már huzamosabban és csillapíthatatlanul éhezik az Istentől áldott természet idegcsillapító ölelésére. Dolgozószobájában könnyedén magára hagyja ilyenkor a könyökével koptatott íróasztalt, s az asztal hátán terpeszkedő számítógépet. Utóbbit egyszerűen csak robotnak nevezi, hiszen a robotmunkát testesíti meg. Azt a kiméletlen készenlélet könyörtelenül követelő billentyűkalapálást, amit írásnak neveznek. E működés eredménye persze többnyire felemelő, mert a lelke kútjának mélyéből felhozott, ujjai segítségével rögzített versek, novellák, regények a jószág boldogságát közvetítik az olvasóiknak.

Kell-e ennél nemesebb szándék?

Olyan küldetés ez, mint ételt adni az éhező gyermekeknek, bekötözni a sérültek sebeit, vigaszt nyújtani az elkeseredetteknek. Ebben a fékevesztett mai világban különösen nagy szükség van a lelki támaszra.

Érdekes, hogy a strand duruzsoló moraja nem zavarja Gézaváryt. Éppen ellenkezőleg. A kissé távolabb tollaslabdázó kislányok beszélgetése csak annyira érinti füleit, akár a hajnali madárcsicsergés: rigók, fenyőpintyek, cinegék gyengéden riadóztató kórusa. Minden hajnalban így adják tudtul az ébredező emberek számára, hogy új nap indul, újabb lehetőségek jegyében.

Kisvártatva mégiscsak arra lesz figyelmes, hogy a közeli nyugágyak felől beszélgetés foszlányai erősödnek. Odapillant. Két fürdőruhában pihenő nagymama társalog egymással a homlokukra tolt szalmakalapok alól.

– Képzeld csak! Az a megátalkodott bátyám minden ingóságot eltüntetett szegény anyánk házából, mire mi odaértünk – jelenti ki egyikük.

– Tényleg. Hogyhogy? – ámul el a másik.

– Bosszúból. Azért, mert azt gondolta, befolyásoltam az anyut abban, hogy a végrendeletben a fiamat is megjelölje örökösként.

– Ugye, nem volt igaza a bátyádnak?

– Persze hogy nem. Ám, hogy a vevővel összejátszott a hátam mögött és legalább egy millióval átvért, az tuti. Most mit szólsz ehhez, Pirikém?

– Aljasok, Gizus, aljasok! Az én öcsém is, amint kiorrolta, hogy nem akarom a nyaralómat potom és bizonytalan életjáradékért áttestálni a családjára, egyből követelőzni kezdett.

– Jaj, Istenem, Pirikém! Mít követelt tőled?
– Azt a bronzszobrot, amit még Rómából hoztak a szüleim a nászútjukról.
– Csak nem az anygalkát az ágyneműtartó tetejéről?
– De igen, azt. Pedig anyám kifejezetten rám hagyta. Aladár megörökölte a szüleim lakásának nagyobb hányadát. Rengeteg könyvet is adtam neki, de most a szobrot követeli.

– Mire fel, drágám!? Hiszen semmi köze a nyaralóhoz a szobornak.
– Mert nem ígértem neki potom pénzért a nyaralót.
– Na, most mondd!
– Számítók. Az ember saját testvérei.
– Aljasok, fogalmuk nincs a szeretet parancsáról.
– Nincsen, Gizus, ezekben se tapintat, se szeretet.

Gézaváry figyelme más irányba fordul az árnyékban pletykálkodó hölgyektől. Halkan suttogó hangjukat egyébként is elnyomja a strand hangszóróiból áradó zene. Ez sem zavarja Gézaváryt, mert az énekes lírai számot ad elő. *„Nem tudom, hívsz-e holnap, / nem tudom, jössz-e holnap, / de szeretném, ha szeretnél ma még. / Nem tudom, látsz-e holnap. / Nem tudom, lesz-e holnap. / Szeretném, ha szeretnél ma még”* – hallja a kellemes hangú énekest.

– Mi ez a szám, fiúk? – tudakolja a szomszédságába telepedett, újdonsült ismeretlenjeitől. A fiatalemberek fülig érő szájjal felelik:

– A Tunyogi Rock Band egyik sikerszáma. Üzenetként küldtük a Marinak, meg a Zsuzsinak. Hallhatják a zuhanyzóban is.

– Köszönöm, fiúk! – mondja Gézaváry és hallgatja tovább a szokatlanul nemes gondolatú szövegnek alárendelt muzsikát. *„Ha nézhetném, ahogy elalszol. / Ha itt lennél, mikor ébrednék. / Ha mégis máshogy lenne, / és én már nem leszek benne, legyen szép. / Legyen úgy is szép. / Akárhol és akármire, / vezessen a jó szerencse, / és segítsen, segítsen az ég”* – terjed a dal friss levegője az alkonyat felé hajló júliusi délutánban.

A rockerek sokszor vallanak Istenről, és szívből sokat tudnak a szeretetről. A hazaszeretetről is. Húsvét előtt szentképet lelt a hentesboltból hazavitt csomagban. Jézus Krisztus áldást osztó kezére figyelt fel a domború aranyozással díszített képen, amelynek hátoldalán kézzel formált felirat állt: *„Ne féljete!”* Hamisítatlan magyar jellem a hentes, a rockerek többsége az, szívében a szeretet izma pumpálja a vért. A pünkösöd előtti pénteken nem találta az üzletben. Helyettesétől tudta meg: befizetett a székely zarándokvonatra, és elutazott a csíksomlyói búcsúba.

Gézaváry legszívesebben a hentes jelleméről mesélne a zsörtölődő hölgyeknek, de azok már a strand portájánál járnak színes köntöseikben, az oldalukon fityegő, csinoska gyékénytáskáikkal. Mire megszólalnak a nyaralótelepi kápolna esti misére hívó harangjai, az író is pakolni kezd, aztán lassan elindul a társalkodó hölgyek után a kijárat irányába. Arra, amerre narancsvörös korongjával búcsúzik a Nap a tiszta égbolton, mintha holnap hajnali visszatértét ígérné a nyári alkonyatban.